

OFFICIËLE MEDEDELINGEN

van het

Kon. Nederlandsch Indische Leger

Korpsgeschiedenis van het IIe Bataljon Infanterie van het K.N.I.L.

Dit bataljon, dat zoals hieronder zal blijken, aan de pacificatie van het gebied Z. van Batavia een zeer belangrijk aandeel heeft gehad, werd op 4 October 1945 te Batavia gevormd.

Het bestond oorspronkelijk slechts uit 2 compagnieën en wel uit de 9e Compagnie welke op 24 Augustus 1945 te Balikpapan onder commando van de 1e Luitenant Th. W. van Welsem was opgericht en uit de 11e compagnie, welke eveneens te Balikpapan onder commando van de Reserve 1e Luitenant W. Zoethout was geformeerd. De 9e Compagnie was de eerste eenheid van het K.N.I.L., welke na de Japanse

capitulatie te Batavia aankwam. Het overvliegen van deze compagnie had in echelons plaats. Het eerste echelon kwam op 29 September 1945 op het vliegveld Kemajoran aan. Op 4 October volgde de 11e Compagnie. Op diezelfde dag werd Luitenant-Kolonel Bréemouwer met het commando over deze beide compagnieën belast. Het z.g. „Bataljon Bree-mouwer” werd gevormd, welk bataljon op 16 October 1945 werd omgedoopt in Inf. II.

Op 9 October verhuisde het bataljon van Kemajoran naar de cavalerie-kazerne aan de Djocjaweg te Batavia. Gedurende de periode van 30 September tot 10 October werd behalve de beveiliging van het vliegveld te Kemajoran ook het dekken van transporten en van de evacuatie van gezinnen uit de bedreigde wijken van Batavia aan genoemd bataljon opgedragen.

Op 11 October werd de opmars naar het terrein Zuid van Batavia aangevangen. Op die dag bezette de 11de compagnie de z.g. Bata-fabrieken te Kalibata, de 9e Compagnie welke tot opdracht had om op diezelfde dag Kebajoran te bezetten was echter niet zo gelukkig. Deze compagnie bleek niet bij machte om de door de terroristen in de N. rand van Kebajoran geboden weerstand te breken. Een luitenant van de militaire motordienst sneuvelde en 4 militairen werden zwaar gewond. Het gevecht werd afgebroken en de terugtocht naar Batavia aanvaard. De volgende dag werd de aanval op Kebajoran opnieuw ingezet, maar nu met een sterkere troepenmacht, bestaande uit de 1e, 5e, 9e en 11e Cie., het geheel onder commando van Luitenant-Kolonel L. A. van den Berge. Het succes bleef dan ook niet uit, Kebajoran werd zonder verliezen aan onze zijde bezet. De Staf van het Iie Bataljon en de 9e Cie. bleven aldaar achter. De 5e Cie. bestaande uit in West-Indië en in Nederland geworven troepen welke Cie. op 11 October te Batavia was aangekomen, werd na afloop van de actie naar de Veldpolitie Kazerne te Kramatdjati gedirigeerd.

Op 16 October 1945 werd het Iie Bataljon met Inf. I, dat in de omgeving van het vliegveld Tjililitan was gelegerd, tot het 1ste Reg. Inf. verenigd, welk regiment onder commando van Luitenant-Kolonel L. A. van den Berge werd gesteld. Op 26 October werd het bataljon versterkt met een bij het Ie Depôt Bataljon te Batavia gevormde compagnie, t.w. de 16e Compagnie, welke onder het bevel werd gesteld van Kapitein der Infanterie J. H. M. U. L. E. Ohl. Deze compagnie loste op 28 October de 9e Cie. te Kebajoran af, welke compagnie enige malen aanvallen op het bivak met succes had weten af te slaan. Teneinde de 9e compagnie enigszins op verhaal te doen komen, werd deze te Polonia, Zuid van Mr. Cornelis gelegerd.

Op 5 November 1945 wordt het commando overgedragen aan majoor der Infanterie Ohl, terwijl op 14 November d.a.v. de uit de Ie Depôt Bataljon gevormde 20e compagnie aan het bataljon werd toegevoegd. Op 4 December 1945 werd een mitrailleurpeloton bij het bataljon ingedeeld en op 19 December had de bezetting van Pasarminggoe plaats.

Gedurende de daarop volgende maanden werd de pacificatie van de streek Z. van Batavia voltooid, daarvoor was het nodig om de troepen meer te verspreiden. Zo werden in Januari '46 detachementen te Rawah Belong (Paal Merah), Mampang en Menteng Poelo gelegerd. Op 24 Maart 1946 werd Depok op de extremisten veroverd, waarna de

detachementen Kalibata, Mampang Prapatan en Menteng Poelo aan het inmiddels te Batavia aangekomen I—R.J. werd overgegeven. Op 8 Mei 1946 werd de Staf Compagnie bij Inf. II opgericht.

Na een periode van betrekkelijke rust werd in de 2e helft van Mei wederom tot actie overgegaan. Op 14 Mei werd Paroeng bezet en op 17 Mei volgde Serpong. Op 21 Juni 1946 werd het bataljon door Britse troepen afgelost en te Meester Cornelis verzameld. Gedurende een maand werden wachtdiensten te Batavia verricht en op 23 Juli 1946 keerde het bataljon naar zijn actie-gebied terug.

Op 27 Juli '46 werd Semplak bezet en op 30 Juli volgde Tjimoelang. Op 3 September 1946 werd de ondersteuningscompagnie van Inf. II opgericht. Ongeveer 1 jaar na de oprichting van het bataljon kan dus eerst van een compleet bataljon worden gesproken.

Op 1 October 1946 werd de bezetting van Tjampea van de Britse troepen overgenomen, terwijl op 11 November d.a.v. de bezetting van Tjileungsir van II—14 R.I. op het IIe Bataljon overging.

Op 14 November '46 werd de 11e Cie. naar het gebied van Bekasi verplaatst; de 16e Cie. ging over naar Tangerang.

Op 19 November werd de benoeming van de verschillende compagnieën veranderd. De 9e, 11e, 16e en 20 Cie. zullen voortaan 1e, 2e, 3e en 4e van Inf. II worden genoemd. De 5e Compagnie was reeds op 26 Februari '46 onder de bevelen van C. Inf. I gesteld.

Op 11 Februari 1947 werd een aanvang gemaakt met het overplaatsen van het Bataljon naar Meester Cornelis, waar het dus in 2e lijn kwam. Op 18 Maart 1947 was het gehele bataljon te Meester Cornelis verzameld en bleef daar in een toestand van rust tot eind April 1947, het tijdstip waarop het bataljon ter beschikking van de Cdt. van de 3e Inf. Brigade werd gesteld om te worden ingezet op het Z.W. gedeelte van het Tjiandjoer-front. Evenals het 1e Bataljon heeft dit bataljon, dat geheel uit gewezen krijgsgevangenen bestaat, in belangrijke mate medegewerkt tot het veilig stellen van de omgeving van Batavia. De fysieke toestand van officieren, onderofficieren en manschappen in aanmerking genomen mag hier zeker van het leveren van topprestaties worden gesproken. Uit een bestudering van de bijgevoegde kaart blijkt, dat de opmars van het bataljon in Z. richting in een langzaam tempo is geschied, hetgeen echter niet aan onvoldoende doorzettingsvermogen van de troepen moet worden toegeschreven. Er waren andere oorzaken, welke remmend hebben gewerkt. Als voornaamste oorzaak moet worden vermeld het feit, dat er aanvankelijk geen troepen beschikbaar waren om de bezetting van het reeds gepacificeerde gebied over te nemen, terwijl eveneens een chronisch gebrek aan vervoersmiddelen een zeer belangrijke rol heeft gespeeld.